

Bosna i Hercegovina
SUD BOSNE I HERCEGOVINE
SARAJEVO
Broj: U – 148/09
Sarajevo, 19.03.2010.godine

U IME BOSNE I HERCEGOVINE !

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Fikreta Kršlakovića, kao predsjednika vijeća, Jadranke Brenjo i Branimira Orašanina, kao članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Natalije Peštović, u upravnom sporu tužitelja „AMKO KOMERC“ d.o.o. Sarajevo i „VINO ŽUPA“ a.d. Aleksandrovac, zastupani po punomoćniku Hasanović Emini, advokatu iz Sarajeva, protiv rješenja broj:01-03-26-049-13-II/08 od 16.03.2009.godine, tuženog Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, u upravnoj stvari ocjene dopuštenosti koncentracije na tržištu proizvodnje i prerade vina, sokova i drugih proizvoda u BiH, te izricanja novčane kazne u postupku ocjene koncentracije na tržištu, na nejavnoj sjednici održanoj dana 19.03.2010.godine, donio je slijedeću:

PRESUDA

Tužba se odbija.

Obrazloženje

Rješenjem Konkurencijskog vijeća Bosne i Hercegovine, broj: 01-03-26-049-13-II/08 od 16.03.2009.godine, ocijenjena je dopuštenom koncentracija nastala na tržištu proizvodnje i prerade vina, sokova i drugih proizvoda u BiH, stjecanjem većinskog vlasničkog udjela u privrednom

subjektu „HEPOK“ d.d. Mostar, od strane privrednih subjekata „AMKO KOMERC“ d.o.o. Sarajevo i „VINO ŽUPA“ a.d. Aleksandrovac. Dispozitivom navedenog rješenja u tački 2. izrečena je novčana kazna privrednim subjektima „AMKO KOMERC“ d.o.o Sarajevo i „VINO ŽUPA“ a.d. Aleksandrovac u visini od 110.000,00 KM, sa obavezom upisa rješenja u Registar koncentracija.

Tužitelji su blagovremeno podnijeli tužbu za pokretanje upravnog spora protiv rješenja tuženog sa prijedlogom da se ista uvaži, rješenje tuženog poništi i predmet vrati na ponovni postupak. Rješenje osporava zbog pogrešne primjene materijalnog prava, nepotpuno i pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja i što je tuženi, rješavajući po slobodnoj ocjeni, u pogledu izricanja kazne, odlučio suprotno cilju u kojem mu je ovlaštenje dato. U tužbi detaljno obrazlažu odredbe članova 12., 14. i 16. Zakona o konkurenciji. Smatraju da ukoliko je bila obaveza prijave namjere koncentracije na tužiteljima, onda je relevantan dan konačnosti rješenja Agencije za privatizaciju, kojim se odobrava upis izvršene privatizacije, jer Ugovor o kupoprodaji dionica sam po sebi nije osnov koncentracije, već samo uslov da se kupcu uruči rješenje. Agencija za privatizaciju F BiH je dana 27.10.2008.godine donijela rješenje o odobrenju upisa izvršene privatizacije u sudski registar, koje je postalo konačno dana 12.11.2008.godine, te je prijava podnijeta i prije roka za podnošenje iste. Zaključenjem ugovora sa prodavcem, kao pravna posljedica ne nastupa bilo kakva mogućnost kontrole ili preovlađujućeg uticaja nad preduzećem „HEPOK“, te ne može biti relevantno za otpočinjanje roka od osam dana. Nadalje, ističu da je tuženom u smislu odredbe člana 49. stav 1. tačka b) Zakona o konkurenciji ostavljena mogućnost, cijeneći opšti interes stimulisanja privatizacijskih procesa, da u slučaju probijanja rokova za podnošenje prijave ne izriče novčanu kaznu ili da izrekne blažu novčanu kaznu, posebno imajući u vidu da je namjera tužitelja sadržana u samom činu podnošenja prijave namjere koncentracije sa svom potrebnom dokumentacijom.

U odgovoru na tužbu tuženi je predložio da se tužba odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama odredbe člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH,, broj: 19/02 do 83/08), pa je odlučio kao u dispozitivu presude iz slijedećih razloga:

Osporenim rješenjem tuženog ocjenjuje se dopuštenom koncentracija na tržištu proizvodnje i prerade vina, sokova i drugih proizvoda nastala kupovinom većine dionica u privrednom subjektu „HEPOK“ d.d. Mostar, te se zbog nepodnošenja prijave namjere koncentracije u zakonom predviđenom vremenskom roku, tužiteljima izriče novčana kazna u visini od 110.000,00 KM, iz razloga što je tuženi u postupku donošenja rješenja utvrdio povredu pravila iz člana 16. Zakona o konkurenciji („Službeni glasnik BiH., broj: 48/05 i 76/07), zbog čega je, u skladu sa članom 49. stav 1. tačka b) istog zakona, tuženi odlučio kao u dispozitivu rješenja.

Osporeno rješenje temelji se na pravilno utvrdjenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni zakona, pa je tužba tužitelja neosnovana.

Iz podataka u spisu proizlazi, a što ni tužitelji ne spore, da su zajedničku prijavu namjere koncentracije podnijeli dana 11.11.2008.godine, a koju je tuženi zaprimio pod brojem:01-03-26-049-II/08, kojom tužitelji namjeravaju steći kontrolu kupovinom većinskog paketa od 67% dionica privrednog subjekta „HEPOK“ d.d. Mostar. Kako prijava nije bila kompletna, te ju je trebalo dopuniti, to je tuženi pozvao tužitelje da isto učine, pa je po prijemu kompletne dokumentacije tuženi izdao potvrdu o prijemu kompletne dokumentacije dana 17.02.2009.godine. Tužitelji neosnovano u tužbi detaljno obrazlažu razloge koje smatraju opravdanim, jer su to bili dužni isticati u toku postupka, pa svi prigovori u tom pravcu nemaju značaja na pravilnost rješenja. Odredbom člana 12. stav 1. tačka b) Zakona o konkurenciji, koncentracijom se smatra stjecanje kontrole ili prevladavajućeg utjecaja jednog, odnosno više privrednih subjekata nad drugim, odnosno nad više drugih privrednih subjekata ili dijelom drugog privrednog subjekta, odnosno dijelovima drugih privrednih subjekata, i to: 1. stjecanjem kupovinom većine dionica ili udjela osnovnog kapitala, ili 2. stjecanjem većine prava glasa, ili 3. na drugi način, u skladu sa odredbama zakona koji reguliraju osnivanje privrednih subjekata i njihovo upravljanje. Iz podataka u spisu proizlazi da su tužitelji dana 10.10.2008.godine zaključili Ugovor o kupoprodaji sa Agencijom za privatizaciju F BiH, te na taj dan stekli 67% vlasničkog učešća, odnosno postali većinski dioničari privrednog društva „HEPOK“ d.d. Mostar, čime je izvršena koncentracija u smislu citiranog zakona. U smislu člana 14. stav 1. tačka a) istog zakona, učesnici koncentracije su obavezni prijaviti namjeravanu koncentraciju kada su ispunjeni sljedeći uslovi: da ukupni godišnji prihod učesnika

koncentracije ostvaren prodajom roba i/ili usluga na svjetskom tržištu iznosi 100.000.000 KM po završnom računu u godini koja je prethodila koncentraciji, pri čemu je najmanje jedan privredni subjekt učesnik koncentracije registrovan na teritoriji Bosne i Hercegovine (djeluje na domaćem tržištu roba i/ili usluga). Iz podataka u spisu i dokaza izvedenih u postupku jasno proizlazi da je ukupan prihod učesnika koncentracije preko 100.000.000 KM, i to tužitelja prema završnom računu za 2007.godinu (kao godinu koja je prethodila koncentraciji) „AMKO KOMERC“ u iznosu od 26.148.312,00 KM, tužitelja „VINO ŽUPA“ u iznosu od 88.643.439,91 KM i privrednog subjekta „HEPOK“ u iznosu od 367.524,00 KM. Kako tužitelji nisu ničim doveli u sumnju tačnost utvrđenog iznosa, to je stoga pravilan zaključak tuženog da tužitelji nisu postupili po obavezi propisanoj članom 16. Zakona o konkurenciji i da su se zato stekli uslovi za izricanje novčane kazne propisane članom 49. stav 1. tačka b) ovog zakona.

U konkretnom slučaju, kako to proizlazi iz Ugovora o kupoprodaji dionica od 10.10.2008.godine, kojim tužitelji namjeravaju steći kontrolu kupovinom većinskog paketa dionica od 67% u privrednom subjektu „HEPOK“ d.d. Mostar, radi se o koncentraciji u smislu člana 12. stav 1. tačka b) Zakona o konkurenciji, tj. o stjecanju kontrole jednog privrednog subjekta nad drugim privrednim subjektom. Dakle, tužitelji su na osnovu navedenog ugovora stekli mogućnost kontrole nad privrednim društvom „HEPOK“ d.d. Mostar, pa su u smislu člana 16. stav 2. istog zakona, bili dužni da podnesu prijavu namjere koncentracije u roku od osam dana. Prema odredbi člana 16. stav 1. Zakona o konkurenciji obaveza podnošenja prijave počinje teći od dana zaključenja ugovora, pa tužitelji neosnovano u tužbi navode da nisu bili dužni podnijeti prijavu od momenta zaključenja ugovora, nego tek od dana kada je postalo konačno rješenje Agencije za privatizaciju kojim se odobrava upis u sudski registar. Ovaj prigovor nije osnovan iz razloga što se ocjena dopuštenosti koncentracije i provjera da li se radi o koncentraciji privrednim subjekata, koje kao rezultat imaju značajno narušavanje efikasne tržišne konkurencije (zabranjena koncentracija), mora utvrditi odmah nakon zaključenja ugovora, a ne nakon faktičkog preuzimanja kontrole, odnosno nakon konačnosti rješenja Agencije za privatizaciju, kako to pogrešno tvrde tužitelji.

Prilikom odlučivanja o visini kazne tuženi je pravilno odredio novčanu kaznu prema ukupnim prihodima tužitelja u prethodnoj godini poslovanja (član 14. citiranog zakona), jer se u konkretnom slučaju radi o

namjeravanoj koncentraciji privrednih subjekata iz člana 12. stav 1. tačka b) citiranog zakona (sticanje kontrole). I po ocjeni ovog suda, određena novčana kazna je u skladu sa stepenom povrede zakona i u skladu je sa odredbom člana 49. stav 1. tačka b) Zakona o konkurenciji, te je ublažena primjenom olakšavajućih okolnosti. Naime, tužena je ovlaštena izreći privrednim subjektima novčanu kaznu koja ne prelazi 1% od ukupnog prihoda u prethodnoj godini poslovanja, ako ne ponese prijavu namjere koncentracije u smilsu člana 16. Zakona o konkurenciji, a tužiteljima je izrečena novčana kazna u iznosu od 0,1% od ukupno ostvarenog godišnjeg prihoda za 2007.godinu.

Ostali prigovori tužitelja u tužbi nemaju značaja na pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, pa iste sud nije posebno cijenio, jer je u osporenom rješenju tuženi detaljno obrazložio sve relevantne činjenice, koje se odnose i na ostale prigovore tužitelja u tužbi, a koje obrazloženje u cijelosti uvažava i ovaj sud.

Iz svega izloženog slijedi da tužba tužitelja nije osnovana, pa je ovaj sud, primjenom člana 37. stav 1. i stav 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučio kao u dispozitivu presude.

ZAPISNIČAR
Natalija Peštović

PREDSJEDNIK VIJEĆA
SUDIJA
Fikret Kršlaković

Tačnost prijave sujarava	☐
Ovlaštenost sujarava	☐

